

Harmadik áttekintés a Nektek felkínált kérdéskörrel

Kedves Tanítványaink!

Ebben a 2020/2021 online-os, karanténos tanévben azzal próbáltam segíségekre lenni, hogy három, igen alapvető témát kínáltam fel kérdésekre bontva nektek az iskola vezetőivel és a hittanárokkal egyeztetve. Hol az Isten helye életemben? Milyen az erkölcsi, lelkiismereti önarcképem? Mit tehetek a jövőmért, a jövőnkért? A mai átlagos társadalmi szemlélet az elsőt agyonhallgatja, a másodikkal szemben arra csalogat, hogy csak te vagy a fontos, hogy a pillanatnyi, ösztönös hangulatod, vágyad kielégítése a lényeges, a harmadik esetében ne igen törődj a jövőddel, majd csak lesz valahogy.

Mindháromra sokan válaszoltatok. Tudnotok kell egymásról is, hogy válaszaitok nagyon ígéretesek, méltók magatokhoz, gimnáziumunk szellemiségéhez és főként Krisztushoz és a magyarságunkhoz tartozásokhoz. Olykor a legbátrabbak gondjaikat is feltárták. Hogy ne „repüljünk el” a túlzó jóhiszeműségbe: akkor lenne reprezentatív ez az összkép, ha azok is mernék bizalommal megemlíteni vívódásukat, akik inkább nem válaszoltak. Mégis, amikor elétek tárjuk becsületes bemutatással írásaitok összképét, sűrűn idézgetve benneteket – peresze név nélkül -, az előző két témát összesen három, többoldalas értékelésben már bemutattuk, a harmadik kérdéskört itt válaszolom meg.

Tapasztalatból szeretném javasolni, hogy a visszakapott írásodat a kiemelő aláhúzásokkal és a személyes kézírásos megjegyzésekkel, tedd el a fiókod mélyére vagy mappád aljára, és mondjuk két-három év múlva újra olvasd el. Szemed majd szikrázni fog: már akkor ilyen jól láttam?

1. Mitől lesznek jók a kapcsolataink a családdunkkal, a baráti körünkkel, az osztálytársainkkal?

A jó kapcsolat titka, hogy ne hazudjunk egymásnak, ne csak magunkkal legyünk elfoglalva, álljunk ki egymásért, legyünk segítőkészek. Az idősebbekkel szeretettel bánjunk. Pozitív dolgokat mondjunk el a másiktól. A barátok azok, akikre mindig számíthatunk, akikben megbízunk, akikkel kölcsönösen támogatjuk egymást. Sok tinédzser fiatal a problémáit csak a barátaival beszéli meg, nem a szüleivel, pedig ők is nagyon értékesen, személyesen segíthetnének. Úgy gondolom, hogy közös családi programok erősítik a jó kapcsolatokat, a barátság nagyon jó dolog, nekem nagyon jó barátaim vannak. Akikkel együtt dolgoztam a nyáron, azokkal maradandó kapcsolat alakult ki köztünk. Az osztályközösségünk nem rossz, de lehetne jobb is, segít az osztálykirándulás és egymás alkalmi támogatása.

A közösségben átélt élmények, de a hullámvölgyek is összeérlelhetnek bennünket. Megerősítik a köztünk lévő láthatatlan köteléket. Az egyazon cél, a hasonló világnézet összekovácsol. Mindannyian kölcsönösen szeretjük egymást, vagy legalábbis felebaráti szeretettel fordulunk egymáshoz. Azon pl. változtatnunk kell, ha az osztályban, az egyik kér valamit jogosan, de senki sem válaszol neki – ez javítandó. Az egymás elfogadása kifelé is biztat: „Nézzétek, ezek mennyire szeretik egymást!”

A meghallgatás a kölcsönös, feltétel nélküli szeretet jele. Sokat elárul rólunk, hogy meg tudjuk-e hallgatni egymást. „Az élet a bizalom zarándokútja a földön” (a taizei Roger testvér). Alkalmazkodunk, rugalmasak vagyunk, empatikusak, kedvesek, becsületesek. Ha bocsánatot kérnek tőlünk, készséggel megadjuk, Isten ebben segít nekünk. Tisztelettel fogadjuk a másik ember értékeit, véleményét. A konfliktusok vitával, vitatással, párbeszéddel, tárgyalással oldhatók meg, de nem veszekedéssel. Mindent a társunkkal beszélünk meg, nem a háta mögött árulkodunk róla. Ne zárkózzunk be, ne utasítsuk el a másikat, ha közeledik felénk. Ne mindig csak mi beszéljünk, hanem hallgassuk meg a többieket.

A családokban nagyon fontos az alázat, a hallgatás, az együttérzés. Az osztályban kardinális kérdés a szerepek kialakulása. Az ajándékozott szeretet olyan, mint a bumeráng, visszaszáll ránk. Kapni egy segítő kezet: boldogság, ez rohamosabban terjed minden vírusról. A szeretet monumentális változásokat eredményezhet. Érdemes a másikért valamit feláldozni. Az első dolgunk, hogy a mellettünk lévők szeretve érezzék magukat. Ne a hibákat keressük, hanem vegyük észre a fantasztikus jó tulajdonságokat.

Nagyon fontos Isten teremtményét látni a másikban. Családunkkal leülhetünk társasozni, kártyázni, simán megbeszélni, milyen volt a napunk. Ha rossz volt, akkor egy-két viccel feldobjuk egymást. Ahogy Jézus tanította, szeresd felebarátodat, mint saját magadat. A másik személyt kell fontosabbnak tartanunk, nem magunkat. Ne én akarjam jól érezni magamat, hanem mindketten, mindannyian. Ha az összezárttság miatt néha egymás agyára megyünk, vagy csak szimplán rossz napunk van, nem érdemli meg a környezetünk, hogy az én ingerültségem miatt méltatlanul bánjak velük. Ha mi szét vagyunk esve, csak saját magunkat keressük, és nem jut időnk a másokra.

A fentieket összegezve: a családi, baráti, osztálytársi és bármely krisztusi közössége létrehozni, kiépíteni, ápolni és a jó példát szétsugározni: kegyelem és művészet. A mai társadalmi átalakulása szinte létszükséglet, hogy kis közösségeket alakítsunk ki. A fiatalok ezt egymást közt teszik: cserkészlet, Antiochia, ministránskör, egyházközségi tábor, találkozók, portyázások, sportkörök formájában. A fiatal házasoknál a családcsoportok, kiránduló körök, ének- és zenekarok stb. keretében történik mindez. Vállaltan, rendszeresen, mértéktartóan, jó tematikákkal rendezzük a találkozót, valami személyi vendéglátás is fokozza az otthonosságot, de a versengő, tobzódó fogyasztást kerüljük el. Az evangéliumban Krisztus maga mondja: „Ahol

ugyanis ketten, vagy hárman összegyűlnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt, 18,20). Krisztusban összetartva az ilyen találkozások nagy megtartó, elmélyítő erővel, ajándékoznak meg minket. Ahogy a közmondás mondja: madarat tolláról, embert barátjáról ismerjük meg.

2. Mit ad nekünk az, hogy krisztuskövetők vagyunk, hogy magyarként élünk?

Mindkettő ad egy tartást, egy igényességet. Krisztus követői nem adnak lejjebb abból, amit Ő elvár tőlük, nem adják fel. Ez a magyarokra is igaz. A történelem során igazolódott, hogy kitartóak és önfeláldozóak vagyunk, ha hazánkról vagy népünkről van szó, valamint hitünk mellett is kitartunk. Krisztus követése és a magyarságunk is ad egy összetartozást. Ennek köszönhetően a magyarok, a keresztények jól kijönnek egymással, segítik egymást. Krisztus követése továbbá ad egy lehetőséget, a legfontosabb célunkat: hogy életünkkel elnyerjük az örök élet jutalmát.

Mindkettő egy lelki közösség tagjává tesz minket, gyökereket biztosít. Magyarként az összes többi magyarral valóságos kötelék köt össze, ugyanez elmondható a krisztuskövetőkről is. Nagyobb önbecsülésem van, mint egy ateista embernek, mert tudom, hogy létezésem valamilyen jó célt szolgál, magyarságom pedig gazdag történelmet ad. Sosem vagyok egyedül, van kihez fordulnom, megláthatom társaimban Krisztust. Büszkék lehetünk arra, hogy krisztuskövetők vagyunk, hogy magyarként élünk, hogy magunkhoz képest jobb emberek lehetünk. Felemelt fejjel kell vállalnunk, hogy magyarok vagyunk és krisztuskövetők. Nem kell elbújnunk a másik mögött. Krisztus elkísér minket életre-halálra, jó irányba terel, és ott van mellettünk bármi gond esetén. Magyarságunkban példát vehetünk őseinkről, megtanulhatjuk íróink, költőink műveit, dicsekedhetünk a hungarikumokkal. Szeretek magyar lenni, megkönnyebbülés az, hogy Krisztus feltámadott és oltalmaz minket. Azt adja, hogy hívők vagyunk, és hisszük, hogy van egy jobb világ. A magyar létünk pedig azt adja nekünk, hogy részesei lehetünk egy elképesztő kultúrának. Hogy keresztény hitünktől áthatva hazafiként fordulhatunk országunk felé. Magyar módra vagyunk keresztények. A krisztuskövetés rengeteget ad, megtanulom szeretni a dolgokat, megbecsülni egymást, ezek gyümölcse az örök élet.

Hogy Krisztus tanítványa vagyok, ez többet ad mindennél, erősebb lelkiismeretet, ha hibáztam, őszinte bocsánatkérést. Jézus követése megtanít az önfeláldozásra, a szentek élete arra, hogy érdemes Urunk útján járni. Krisztus követése felszabadulást ad, mert lehetőségünk van lelkünk megtisztítására a szentgyónásban. Lehetőségünk van Jézus testével, vérével táplálkozni a továbbfejlődésünk érdekében is. Tudjuk, Isten mindig vigyáz ránk (akik nem hisznek Istenben, Ő azokra is vigyáz, csak ők ezt nem tudják). Az Ő követése és szeretete az én életem. Örülök, hogy magyarként szabadon megélhetem a hitemet. A krisztuskövetés nekem életet ad, egy poharat, ami tökéletesen tele van, és már nem hiányzik belőle semmi. Én mindig így képzelem el azt, hogy milyen

Isten szeretetében élni. Nagyon hálás vagyok a jó Istennek, hogy keresztény családból származom, rengeteg ajándékot kaptam általa. Legfőképpen egy fantasztikus közösséget, az Antiochiát, ahol olyan emberekkel ismerkedtem össze, akikre bármikor számíthatok, és egy az értékrendünk. Azt is, hogy Úr megmutatta nekem a ministráns életet. Jó érzés Őt szolgálnom a misékben. Ugyanígy hat rám a cserkészlet is. Történtek már velem olyan dolgok, hogy ha nem hinnék, nem tudtam volna feldolgozni azokat.

Örülök, hogy Magyarországon kaptam azt a közösséget, ahol békében és csendben, Istent dicsérve élhetek. Kicsit szomorú belegondolni, ha a világ másik pontján születtem volna, mennyire más lenne az életem, ha mondjuk Zimbabwében születtem volna, lehet, hogy nem is ismerném a keresztet, soha nem hallottam volna Magyarországról. Tehát hálát kell adnom, hogy magyar vagyok. A hívők számára biztonságos ország vagyunk, szabad országban, szabadon gyakorolhatjuk hitünket. Ezekben az időkben még annak is örülhetünk, hogy magyarként hamarabb küzdjük le a vírust.

Tisztelettel és nyílt szívvel fogadjuk ezeket a fenti bizalomteljes hitvallásokat, tanúságtételeket. Harmonikus a krisztuskövetés elsődlegessége mellett a gondviselő Isten karizmájának tekinteni magyarságunkat. Mindkét vonatkozásban a válaszadók nyíltan, bátran, őszintén és olykor igen személyesen, színesen szóltak. Észrevehettük, hogy ritkán csak az egyik, vagy a másik kapcsolat került szóba. Elgondolkodtató, hogy néhány esetben a magyarságtudat mintha hiányozna. Volt, aki azt írta, ezen még nem is gondolkodtam. Ez persze az elmúlt évtizedek leszivárgott káros örökségeként érthető, de gyógyítható. Akik nem válaszoltak, lehet, hogy vívódásukat ezekben a mélységesen bensőséges témákban nem kívánták feltárni.

3. Mi tehetünk az Egyházunkért, hazánkért/nemzetünkért, a családi hagyományaink továbbadásáért?

Szerintem nagyon sok mindent tudunk tenni. Részt vehetünk közösségi munkákban, megpróbálhatjuk, hogy minél több ember megismerje Istent. Nem hozunk elhamarkodott döntéseket. Sokat tanulunk. Nem szennyezzük be a környezetünket és persze minden dolgunkba belevonjuk Istent.

Nem szabad hagynunk, hogy kikopjunk a hagyományainkból. Egy-egy szokást még a gyerekeink, sőt még a gyerekeink gyerekei is ismerjenek meg. Részt veszünk azokban a programokban, amelyek erősítik az egyházat, nemzetet. Krisztus szeretetéért és az egyházért én az életemet, az egész lényemet, minden szeretetemet és minden szolgálomat adom oda. Én magyar testvéreimet fogom szolgálni közvetlenül a monostorban, amely a magyar kultúra bölcsője. Tisztelhetjük őseinket, nagyszüleinket. Megemlékezhetünk hősiességeikről, fenntarthatjuk a magyar kultúrát. Szerintem fontos, hogy követjük a szüleink által adott szokásokat, pl. tavaly nyáron az egyik szentmisén a padban ültem, hallgattam a prédikációt és figyeltem a történéseket.

Észrevettem, hogy jönne a perselyezés, viszont azon a szentmisén nagyon kevesen voltak, és akkor csak egy idős néni tudta a pénzt gyűjteni. Ekkor jött az érzés bennem, hogy kell segítenem az egyháznak. Felálltam a padból, nem szégyelltem, hogy segíték. Elvettem a kosárkát... Miután leültem, olyan jó érzés töltött el, ami elmondhatatlan volt. Azóta, amikor meglát az atya és az a néni, látom szemükben a köszönetet.

Hívó magyarnak nevelem jövőbeli gyermekeimet. Aktív tagja vagyok a közösségünknek. Nyitottnak kell lenni a hagyományok sokaságára, de megváltoztatásukra is, ha az a helyes. A pozitív dolgokra kell figyelniük. Ha a szüleink megkérnek valamire, ne feleljünk vissza, ne mérgeledjünk. Nem tudhatjuk, mennyi ideig lesznek még velünk.

Támogatnunk kell azokat, akik fontos döntéseket tudnak hozni a jövőnk érdekében. Mivel mi vagyunk a jövő nemzedéke, a mi felelősségünk felvállalni, feléleszteni, továbbvinni értékes hagyományainkat, megőrizni a kihalófélben lévő erkölcsöket. Egyházunkért kiáltjuk az örömhírt: az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. A hazánkért: az árral szemben kösziklaként állunk, hátha megfékezzük a lefelé zúgó folyót, ami a tékozlásba, bűnbe visz. A feltorlódó uszadékból erős gát épül ki, ami visszafordítja medrébe a folyót. Lehet erkölcsösen is karriert építeni. Felválhatjuk mások előtt is hitünket, és gyermekeinket is a hitben nevelhetjük. Nemzetünk érdekében részt veszünk a választásokon, és olyan vezetőket választunk, akik támogatják a katolikus értékrendet.

Szemétszedő, adománygyűjtő, kórházban segítő kampányokban vehetünk részt. Szemetelésünkkel nem csak Magyarországnak, de az Isten teremtette Földünknek is ártunk. Nem azért van a Föld, hogy mi tönkretégyük.

Fontos törődni minden generációval, de fiatalokkal a legfontosabb, ők azok, akik 10-20 év múlva meghatározzák a társadalmat. Fontos, hogy megszeretessük velük hazánkat, lényeges lenne kialakítani egy nemzeti öntudatot. „Itt élned, halnod kell.” Saját hazánkról nem mondunk rosszat. Nem mondjuk el egy értékről, hogy ez már olyan régi, nem is érdekel.

Számomra nagyon fontosak a családi ünnepek, az összetartást erősítik. Nagyon jó, ha az embernek testvérei vannak, aki szereti a testvéreit, az megérti ezt. Szüleim az őseiktől, nagyszüleimtől vették át ezeket, amiket kiegészítettek a saját hagyományaikkal is, pl. szilveszteri társasjátékozás. Bár az emberek nagy része nem méri fel a család fontosságát életünkben, a mi küldetésünk az, hogy az igazi keresztény szeretetben gazdag családi mintát adjuk át, így nem hagyjuk cserben nemzetünket sem. A családok Isten közösségének részei. Ott tanuljuk meg a felelősséget, egymást tiszteletét, a generációs egymásra figyelmet, egymás támogatását, a szeretetkapcsolatok fontosságát. Mindazt, ami mindennél, még önmagunknál is fontosabb.

Elmegyünk az egyház által felkínált programokra. Őszintén beszélünk gyermekeinkkel az életről. Példamutatóan élünk. Saját magunk vagyunk a jövőnk irányítói. Egyházunkat anyagiakkal is támogatjuk, különben mitől lenne meleg a sokféle találkozóra a templomban.

Egyértelműen lelkes, felelős, odaadó, örökségvállaló és a jövőt építeni akaró megnyilatkozásaitok hosszú sorát olvashattuk ebben a pontban. Az elvekért kiálló és a végrehajtáshoz reálistan gyakorlatias lépésekről álmódó válaszokat kaptunk. Remek! De könyörögjünk az Úrhoz a végrehajtás bátorságáért, becsületéért, mert a puding próbája az evés, viszont a tett halála az okoskodás.

4. Milyen irányban szeretnél továbbtanulni, milyen hivatást választasz, mire van tehetséged, kedved?

Igazából még nem is tudom megmondani. Valamilyen művészi ággal szeretnék foglalkozni. Szeretem a sportot és a festést/alkotást. Gondolkodtam azon, hogy személyi edző legyek, ezzel segítve másokon és motiválva őket. Sok szeretet kapok, de még többet akarnék, ez az űrt csak Isten tudja betölteni, ezért szeretnék szerzetes lenni. Szerzetesként esetleg gyógynövénykertet gondozni. Én mindenképpen az orvoslás irányában szeretnék továbbtanulni, mert szívem nagyon az emberek segítése felé húz. Tehetségem van a kémiához és a biológiához. Terveim közt szerepel a nyelvvizsga... Mostani gondolataim szerint a jog felé szeretnék elindulni. Pszichológiát szeretnék tanulni, elméletileg van hozzá tehetségem, és ha Isten is úgy akarja, akkor ez lesz a hivatásom. Úgy képzelem el a hivatásomat, hogy sok emberrel együttműködve dolgozom, hogy elérjünk valamit. Tehetségem van az emberek kiismerésében, annak ellenére, hogy visszahúzódó természetű vagyok. Érdekel a biológia: fizioterapeutaként szeretnék dolgozni. Keresem a programozói hivatást, mert szerintem ezzel a legfontosabb dolgokkal tudok foglalkozni. Edző szeretnék lenni. Szeretem, ha emberek vesznek körül és kisebb csoportokat dirigálnék is, persze ebbe még bele kell tanulnom. Van mit javítanom: pl. türelmet kell gyakorolnom. Óvodás korom óta gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Célom, hogy óvodapedagógiát tanuljak, később még fejlesztő pedagógiát is. Nagy erőt és motiválást ad a jelenlegi tanuláshoz, hogy már tudom, mi szeretnék lenni. Már is boldogsággal tölt ez a törekvésem.

Én francia nagykövet szeretnék lenni, nagyon szeretem a franciát, Franciaországban szeretnék jogot, nemzetközi kapcsolatfejlesztést tanulni, emiatt sokkal motiváltabb vagyok mindenben. A diplomácia útján akarom szolgálni hazánkat. A kapcsolat kiépítéséhez van elég tehetségem. Szóba jöttek különböző műszaki pályák, de a mat.-fiz. szakos hivatás is. Szeretnék olyan modern nő lenni, akinek fontos a karrier, de emellett a család is. Agrármérnök, vagy rendszerszervező, mindkettőt kipróbálnám. Szeretek kirándulni, szeretem a Hortobágyot. Csodálom a pusztát és ott találok meg lelki nyugalmamat is. A népi táncok életem részei. A labdarúgás életemnek fontos része

már 11 éve. A matekot szeretem, ezzel szeretnék valamit kezdeni. Tanítóként szeretném felnőtt életemet élni.

A kiragadott vallomások jól mutatják: már egész fiatalon is olyan indítást kaphat valaki, ami mélységesen elkötelezi őt. Hivatásként akarja szolgálni azt a munkakört, amit megálmodott. Milyen jó neki, hogy ez a meglátás motiválja, megerősíti a tanulásban, a tájékozódásban, a felkészülésben. Azt is észrevehetjük, hogy sokan milyen nemes szándékkal tervezik életük szolgálati területét. Mások még keresgélnek, latolgatják, mire van vágyuk, tehetségük, mi lesz az, ami nem csak állás, pénzkeresés, hanem hivatás, mások számára jótékony alkotás. Jó, ha szétnéznek, érdeklődnek a fiatalok, meglesik azt a területet, ami iránt már érzékenyek. A harmadik csoport, azok, akik még nem is gondolkodtak el az életük hivatásáról, mert még igen fiatalok, vagy, mert még 17 évesen sem látják tisztán, hogy néhány hónap múlva, milyen felső oktatási intézetbe jelentkezzenek. Bizonyára nem ártott, hogy a jövőjükön most elgondolkozhatnak kérdéseink nyomán. Segítségükre van a számtalan tájékoztató, bemutató, toborzó mellett a következő négy szempont:

1. *Mihez van vágyad, kedved?*
2. *Mire van tehetséged?*
3. *Hol van lehetőséged?*
4. *Hívó szemmel mire készíted téged az Úr?*

Felhívták figyelmünk, hogy jó lenne, ha az egyházi iskolát végzettek lehetőség szerint inkább humán szakokat választanának. Az emberekkel bizonyára személyesebben foglalkoznak, mert lelkiségük folytán erre érzékenyebbek, alkalmasabbak, megértőbbek.

5. Milyen házasságot, családot szeretnél kialakítani? Az is lehet, hogy közvetlenül az Úr hív meg téged a papságra, a szerzetesi, szerzetesnői életre.

Igazából még ezt se tudom. Régebben biztos voltam benne, hogy szeretnék családot, most bizonytalan vagyok ebben, de ez még változhat. Szerintem még túl fiatal vagyok ehhez. Szeretnék különféle helyekre eljutni, olyan férjjel, akivel lehet az élményeket megosztani. Én aránylag nagy családot szeretnék. Jelenleg az az álmom, hogy négy lánygyermekem legyen, nem tudom, miért, de ez a vágy ivódott belém. Olyan nagy és szerető családot szeretnék, ahol mindenki számíthat egymásra. Boldog, keresztény családban szeretnék élni, mint most. Misére járok, Istennel beszélgetve jól érzem magam. Fontos, hogy olyan társra találjak, aki szeret engem és hűséges. Lehetőleg fiatalon szeretnék családot alapítani, olyan házasságot, mint a szüleimé, akik már 18 éves házások és nagyon szeretik egymást. Több gyereket is szeretnék.

Egy párkapcsolathoz egy férfi és egy nő döntése, akarata kell. Hasonló módon próbálom alakítani a leendő családomat, mint ahogy az én szüleim, de nem akarom rákényszeríteni leendő páromra az én ideáljaimat. Nagy családot szeretnék. Férjemmel annyira egy

hullámhosszon lenni, hogy szinte szavak nélkül is megértsük egymást. Tartós házasságot, mindenképpen egyházi esküvőt. Ma példaértékű, ha valaki ki tud tartani a másik mellett. Ha fiam lesz, tisztességre akarom nevelni, ha lányom, akkor kitűnő háziasszonynak faragnám. Szeretnék minél hamarabb férjhez menni, családot alapítani, nagy, szerető családot. Szeretném, ha a szüleim, a nagymamám közel lalnának hozzánk, hogy gyakran lehessünk együtt. A mostani barátnőmmel szeretnék életem végéig becsületes férjként élni. Mellette szeretnék megöregedni. Egy olyan családot tartanék jónak, amiben Isten tisztelete él és nem csak saját magamra figyelnék, hanem a család mellett sok más emberen is segítenék. Öszinteségen alapuló kapcsolatot keresek, egyházi esküvőt, több gyereket. Hálás leszek, ha édesanya lehetek. Biztos lelkitársat keresek férjemben, együtt ne vessünk, sírjunk. Egy családban szerepe van a vidámságnak, a sok nevetésnek. Szeretném, ha majd a családom vasárnap kicsit el tudna szakadni a hétköznapiaktól, templomba is járnánk. Bárcsak gyermekeim majd hálát adnának felnőttként értünk, az együtt töltött időkért.

Mivel és kivel akarjuk, életünket akarjuk leélni, mire és kire számíthatunk? A házasságkötés, a családalapítás keresése máris fontos annak, aki nem akar beleveszni a csalogatások, csábítások, rossz példák dzsungelébe. Az ötödik kérdés feltevésében azonban bántóan mulasztottam, mert lemaradt a házasság lehetősége mellől, a párhuzamos másik kérdés: az is lehet, hogy közvetlenül az Úr hív meg papságra, szerzetesi, szerzetesnői hivatásra? Egy szerzetesi középiskolában nem lehetünk gyávák, szégyenlősek, hogy ezt a kérdést fel ne tennénk. Persze nem a verbuválás zaklatásával, hanem Isten szentsége és az egyház jövője miatti felelősséggel. A házasság és a szakrális szolgálat úgy függnék össze egymással, mint egy közlekedő edény két szárában a teljesen azonos szint. Ahol megbecsülik a hitelesen megélt szentségi házasságot, ott van elég papi, szerzetesi hivatás és viszont. Mindkét választás a teljes odaadást, az önzetlen szeretni tudást, a te, a ti javatok szolgálatát követeli meg. Mindkét irány olyan szép és szent, hogy legjobb, ha máris könyörgünk Krisztushoz:

„Add Uram, hogy megtaláljam...

add, Uram, hogy felismerjem, ha megtaláltam,

add, Uram, hogy meglássa bennem ő is a társát,

add, Uram, hogy őszintén szeressen és én is őszintén szeressem,

add, Uram, hogy türelmes és kitartó legyek a nehézségek idején,

add, Uram, hogy sose bántsam,

add, Uram, hogy sose bántson,

add, Uram, hogyha kell, megbocsássak és megbocsásson,

add, Uram, hogy életünk végig legyen a társam,

add, Uram, ha személyesen barátodnak, jegyesednek hívsz engem, meghalljam, vállaljam és szeressem ezt veled. Ámen.”

6. Mit tehetnénk együtt is a mély szegénységben élőkért, a lenézett, a peremre szorult társainkért, a betegekért, a lelkiileg szenvedőkért?

A szegények segítésére manapság már rengeteg szervezet van, ahogy a suliban nekünk például a cipős doboz gyűjtés és sok más helyen ehhez hasonlók.

Elsősorban nem kéne az ételt pazarolni, ezt a szüleink is rengetegszer mondják. Szerintem akár Székesfehérváron is lehetne segíteni egy hajléktalannak, akár csak egy kg kenyérral, egy üveg ásványvízzel.

Imádkozni kell értük, Krisztus útjára terelhetnék az irányvesztett embereket. Imádkozás, adakozás, felajánlás, böjtölés, segítségnyújtás. Jelenleg inkább a lelki szenvedőkkel foglalkozom, a szenvedő Krisztust juttatják eszembe, Ő a Getsemaniban halálosan szomorú volt. Szeretnénk valamit átadni a boldogságomból, a megszólítottaságom öröméből. Szerzetes papként a testi szegényeket is szeretném segíteni.

Én mindig azt terveztem, hogy fogok adakozni, tavaly nyáron ez már sikerült egyszer, rászoruló embernek adtam kevés ételt. Önkéntes munkával gyűjthetünk. A szegények segítését, a környezetünk védelmét ebben az elektromos világban a nagy követő táborral rendelkező magyar sztárok (youtuberek) szolgálják, akiket százezres, többmillió ember néz naponta. Beszélgetnünk kell az elesettekkel. Amit már nem használunk, odaadhatjuk a nélkülözőknek. Pénzzel és anyagi dolgokkal tudunk hatékonyan segíteni. Átvenni sajnos nem tudjuk fájalmukat, de enyhíthetünk rajta. Lehetséges összefognunk. Nem engedünk teret a gonosznak. Jótékonyági rendezvényeket szervezhetünk, ezek bevételével támogathatjuk a rászorulókat. Oda kell figyelniük, van-e a környezetünkben rászoruló. A mély szegénység felszámolásához idő kell és kitartás. Indítsuk el őket egy jó úton, a többi az ő dolguk. A legfontosabb, hogy szeretettel adjunk és tudatosítsuk velük, hogy ők is ugyanolyan emberek, mint akik nem élnek szegénységben. A beteget orvoshoz vihetjük, felépülésük során látogathatjuk és támogathatjuk őket. Győzzük le az előítéleteinket. Ha már észrevesszük őket, kedves szót is hallhatnak tőlünk, ezzel már tettünk valamit. Engem úgy neveltek, hogy mindenkinek nyújtsak segítséget, akinél ez lehetséges. Kérem az Urat, segítsen meglátni az ínségeseket és tegyen érzékennyé engem, hogy úgy segítsek rajtuk, ahogy arra leginkább szükségük van. Ajánlhatnám, hogy beszéljenek egy pappal, aki megfelelő tanácsot tud adni nekik. Létrehozhatnánk egy alapítványt érdekükben. Álljunk ki a kisebbségekért. A felesleges panaszokkal ne tartóztassuk fel az orvosokat, ápolókat. Szeretnénk inkább adni, mint kapni. Szüleim minden évben adójuk 1%-1%-val a katolikus egyházat és a Ciszterci rendet támogatják. Image-ukat a médiában lehetne javítani. Az államnak elmeógyógyintézeteket kellene fenntartaniuk a rászorulók számára. Jó lenne, ha a gazdagabbak látnák a szegények életét, hogy jobban együtt érezzenek velük. Nekünk is lehet olyan sorsunk előbb-utóbb, mint a mai szegényeknek. Javaslom: minden család kaphatna egy pártfogolandó szegény családot, akikkel

összebarátkozhatna, segítené őket álláshoz jutni, alkalmasint vigyázhatna gyerekeikre. Én a Prohászka Caritas csoport tagja vagyok édesanyámmal együtt, rengeteg programban vettem részt. A legfelemelőbb érzés, az adakozás. A ráfordított idő is ajándék.

Meglepő, hogy mennyien tartjátok titokzatos nagy segítségnek az imádságot a rászorultakért, betegekért. Bizonyára gyakoroljátok is ezt. Hasonlóképpen igen sokan számításba vették a lelki rászorultságot és többféle segítői módot javasoltatok. Többen erős megtapasztalásból, a családi jó példa erejéből szóltak. Erre a hatodik pontra meglehetősen egységes tartalmú válaszokat adtatok.

Közeli háttérként figyelmetekbe ajánlhatjuk Ferenc Pápa Fratelli Tutti: Mindnyájan testvérek című körlevelét, amelyet 2020. október 3-án Szent Ferenc sírjánál írt alá. Nekem is eszembe juttattátok a budai plébánián folytatott hajléktalan gondozást. A nagyvonalú caritas csoport rendszeresen adott tartós ételmezt, ruhát, zarándokútra vitte őket, betlehemes játékokat adhattak elő, keresztutat jártak együtt. A szeretet leleményes. Az irgalmasság testi-lelki cselekedetei az egyház stílusjegyei. „Porta patet cor magis”: a vakáció ajtajai kinyílnak, a szívünk a nyár folyamán még inkább.

Mindazért, amit megírtatok, de még inkább azért, amit meg is tesztetek áldjon meg benneteket a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek!

Előd atya